

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X, narozený X
bytem X

b) X, narozený X
bytem X
zastoupen JUDr. Luděkem Trykarem, LL.M.,

PhD.

sídlem U Letenského sadu 14, Praha 7

proti:

žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

Statutární město Liberec
sídlem Dr. E. Beneše 1/1, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 5. 2018, č. j., se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se v průběhu soudního řízení správního zemřelý otec žalobců X, narozený X (dále jen „původní žalobce“), domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2017, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím nebyla původnímu žalobci povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*), užovku obojkovou (*Natrix natrix*), čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráška bahenního (*Phengaris nausithous*), v souvislosti s realizací záměru „Autobazar - soubor staveb“ dle projektové dokumentace pro územní řízení a stavební povolení „Autobazar na p. p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X“, vyhotovené v dubnu 2016 X.
2. Původní žalobce v žalobě konstatoval, že hlavním předmětem sporu je skutečnost, zda uvedené pozemky představují v současné době biotop zvláště chráněných druhů živočichů. Nezpochybnul, že se na uvedených pozemcích mohly v minulosti některé zvláště chráněné druhy živočichů nacházet, odkazoval však na biologické hodnocení X dle něhož se tyto živočichové na uvedených pozemcích již nevyskytují a pozemky v současnosti dokonce pro tyto živočichy s ohledem na okolní urbanizovanou zástavbu a silnice představují ekologickou past. S tímto tvrzením se ztotožnil i doc. X., který je stejně jako X držitelem autorizace pro biologické hodnocení ministerstva životního prostředí. Záznamy z národní databáze ochrany přírody označil původní žalobce za nepřezkoumatelné. Ověřitelnost záznamů v databázi je prakticky vyloučena. Původní žalobce zdůrazňoval, že v průběhu správního řízení opakovaně namítal, že nebyl o údajných prohlídkách a šetřeních Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) informován a že se jich neúčastnil. Stanoviska AOPK z roku 2017 buď odkazovala na šetření z minulých let, nebo referovala na pozorování učiněná mimo oplocené pozemky původního žalobce, což činí závěry z těchto pozorování neprůkaznými. Tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul. Relevantnost nálezů zvláště chráněných živočichů na pozemcích původního žalobce byla zpochybněna a žalovaný byl povinen vypořádat se s protichůdnými tvrzeními a předloženými důkazy.
3. Původní žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Již v odvolání opakovaně poukazoval na skutečnost, že správní orgán I. stupně odkazoval na podklady, které nebyly součástí

správního spisu a ke kterým se proto původní žalobce nemohl vyjádřit. Je nepřípustné, aby správní orgán založil své rozhodnutí na skutečnostech, které jsou mu známy z úřední činnosti, aniž by důkazy o těchto skutečnostech založil do správního spisu a umožnil žadateli o výjimku se k těmto skutečnostem před vydáním rozhodnutí vyjádřit, resp. navrhnout další tvrzení a důkazy. V této souvislosti je zcela irrelevantní tvrzení žalovaného, že původní žalobce měl na základě licenční smlouvy přístup do nálezové databáze ochrany přírody a údaje z ní mu tak měly být známy. Stejně tak nemůže obstát tvrzení, že sice nebyl proveden průzkum náhradního biotopu, nicméně správní orgán I. stupně i AOPK v této věci zřejmě vycházely ze svých místních a odborných znalostí. Původní žalobce upozorňoval na personální vazby mezi úředníky a AOPK a zpětné vkládání údajů o výskytu zvláště chráněných živočichů do nálezové databáze.

4. Správní orgány také chybně zhodnotily důkazní sílu biologického hodnocení. Biologické hodnocení je mnohem podrobnější a kvalitnější, než pouhé stanovisko AOPK zpracované v posuzovaném případě někdy i bez prohlídky dotčených pozemků. V této souvislosti se původní žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 7 As 83/2017-47, a jemu předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 A 193/2013-82.
5. Dle původního žalobce správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v rozporu se zásadou legitimního očekávání. V roce 2010 došlo ke změně územního plánu a dotčené pozemky byly změněny na zastavitelné, tím město Liberec jednoznačně definovalo veřejný zájem spočívající ve využití pozemků k zastavění. Po dokončení výstavby obchodního centra Nisa však město svůj názor na dané území změnilo a chce docílit toho, aby pozemky, které jsou dle současného územního plánu zastavitelné, byly nově parkem. Původní žalobce současně tvrdil, že správní orgány v jeho případě zneužily své správní uvážení, když v obdobných případech, např. při výstavbě obchodního centra Nisa, resp. přilehlého parkovacího domu, rozhodly zcela opačně. Situace, kdy je s různými subjekty zacházeno rozdílným způsobem, aniž by pro takové rozdílné zacházení existoval důvod, je porušením zásady rovnosti.
6. Ze všech výše uvedených důvodů původní žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nepovolení výjimky bylo zrušeno.
7. V písemném vyjádření k žalobě, žalovaný konstatoval, že v posuzované lokalitě se historicky nachází velmi cenný mokřadní biotop a přítomnost obojživelníků byla ve správním řízení opakovaně zjištěna. Jedná se skutečně o lokalitu, která se nachází v těsné blízkosti obchodního centra dostavěného v roce 1999, nicméně biotop prosperuje dále. Jeho existence byla ve správním řízení opakovaně prokázána, a to jak pracovníky ochrany přírody, tak zpracovatelem průzkumu lokality X. Jedinou otázkou je současná a budoucí kvalita biotopu, která byla negativními zásahy provedenými v letech 2016 a 2017 v souvislosti s realizací záměru původního žalobce snížena. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se podrobně vypořádával se všemi vznesenými námitkami, a dospěl k závěru, že předložené biologické hodnocení nevyklučuje stav zjištěný orgány ochrany přírody. Jelikož záměr původního žalobce není prováděn v zájmu ochrany přírody, je pro udělení výjimky nezbytná existence veřejného zájmu na realizaci záměru, ten však

v daném případě shledán nebyl. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v souladu s právními předpisy, jsou přezkoumatelná a věcně správná. Pokud došlo k drobným pochybením, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

8. V doplnění žaloby původní žalobce konstatoval, že se dozvěděl nové informace, z nichž je zřejmé, že správní orgány vůči němu postupovaly netransparentně a diskriminačně. Správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost zcela v rozporu se svojí dosavadní praxí. Zatímco jiným žadatelům vyhověl a výjimky ze zákona o ochraně přírody a krajiny jim povolil, v jeho případě žádost i přes předložené biologického hodnocení autorizované osoby nedůvodně zamítl. Původní žalobce upozorňoval zejména na skutečnost, že správní orgán I. stupně pro druh modrásek bahenní výjimky pravidelně uděluje, resp., že v Libereckém kraji není modrásek bahenní nijak výjimečný. Odkazoval zejména na rozhodnutí ze dne 13. 4. 2015, č. j. X, které se týká pozemků nacházejících se v relativní blízkosti nyní posuzovaných pozemků, kdy správní orgán I. stupně udělil společnosti X výjimku pro kapacitně mnohem větší a přírodu více zatěžující záměr - stavbu „výrobní a skladovací haly“. Dle původního žalobce sloužila ochrana přírody, resp. modráška bahenního, správnímu orgánu I. stupně i žalovanému pouze jako zástěrka pro zamítnutí jeho záměru.
9. V obsáhlé replice k vyjádření žalovaného žalobce rozvedl námitky vznesené v podané žalobě a jejím doplnění. Odkazoval na stanovisko ombudsmana, který dospěl k závěru, že měl být pořízen nezávislý revizní posudek, popřípadě mohl být proveden důkaz výsledkem odborníků.
10. Žalovaný v reakci na to zdůraznil, že napadené rozhodnutí se týkalo celkem šesti zvláště chráněných druhů, nikoli jen modráška bahenního. V posuzované věci jde zejména o ochranu v severočeském regionu jedinečného biotopu tří druhů čolků (čolek obecný, čolek velký, čolek horský). Ze shromážděných podkladů vyplývá, že existující biotop dotčených zvláště chráněných druhů by realizací záměru původního žalobce zanikl. Žalovaný znovu zdůraznil, že nebyl shledán veřejný zájem na realizaci záměru, ani nebylo prokázáno, že by záměr byl v zájmu ochrany přírody, proto nebyla naplněna základní podmínka pro povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
11. V dalším doplnění žaloby žalobci dále rozváděli původní žalobní argumentaci a vysvětlovali historický kontext případu.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti:
13. Dne 16. 11. 2016 bylo podáním žádosti původního žalobce zahájeno správní řízení ve věci udělení výjimky ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*), užovku obojkovou (*Natrix natrix*), čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráška bahenního (*Phengaris nausithous*) v souvislosti s realizací záměru „Autobazar - soubor staveb“ v k. ú. X. Dne 9. 12. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno nesouhlasné stanovisko statutárního

města Liberec, odboru hlavního architekta. Při ústním jednání konaném dne 12. 12. 2016 původní žalobce doložil „odůvodnění veřejného zájmu výstavby autobazaru na p. p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X“. Dne 11. 1. 2017 bylo do spisové dokumentace doplněno správním orgánem I. stupně požadované odborné stanovisko AOPK. Následně původní žalobce požádal o přerušení správního řízení za účelem doplnění podkladů, provedení biologických průzkumů a hledání nových vhodných biotopů v blízkém okolí. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl. Dne 7. 8. 2017 správní orgán I. stupně obdržel biologické hodnocení zpracované autorizovanou osobou X, dle něhož se na posuzované lokalitě žádné zvláště chráněné druhy nenacházejí. Původní žalobce požádal o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), protože se žádost stala zjevně bezpředmětnou. K věci se následně znovu vyjadřovala AOPK i X. Žalobce také předložil odborné stanovisko doc. Farkače.

14. Dne 11. 12. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci nepovolil výjimku ze základních ochranných podmínek předmětných zvláště chráněných druhů. Dospěl k závěru, že na realizaci autobazaru na posuzovaných pozemcích není žádný prokazatelný veřejný zájem. I přes toto zjištění se dále zabýval tím, zda existuje jiné uspokojivé řešení a zda realizace záměru ovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany. Tento postup považoval za nutný z pohledu dobré správy a úplnosti podaných informací směrem k žadateli. Správní orgán I. stupně uzavřel, že realizací záměru by došlo ke škodlivému zásahu do biotopů předmětných zvláště chráněných druhů a vzhledem k absenci veřejného zájmu výjimku neudělil.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí se původní žalobce odvolal, své rozhodnutí opakovaně doplňoval a předložil i další odborné stanovisko X. Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal o vyjádření AOPK k odborným posudkům X a X. Původní žalobce se s doplněním spisového materiálu seznámil a k věci se znovu opakovaně vyjádřil. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně věnoval všem námitkám vzneseným v odvolání. Konstatoval, že pro zahájení a vedení správního řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je rozhodná existence jedince či jedinců zvláště chráněných druhů nebo existence biotopu zvláště chráněných druhů v dotčené lokalitě. Zákon o ochraně přírody a krajiny poskytuje ochranu jedincům a biotopům, nehledě na jejich početnost či kondici, rozsah a kvalitu biotopu. Biotopy zvláště chráněných druhů se v dotčené lokalitě historicky nacházely a orgány ochrany přírody si byly této skutečnosti vědomy. Prokazatelně se zde nacházely i v letech 2016 a 2017, kdy došlo k jejich degradaci, nikoli však zániku. Námitky směřující ke zpochybnění samotných nálezů byly odmítnuty jako nedůvodné, účelové nebo nepodložené. Žalovaný zdůraznil, že ani sám původní žalobce nepopírá existenci biotopu zvláště chráněných druhů obojživelníků, je však toho názoru, že se jedná o tzv. ekologickou past a biotop je tak odsouzen k postupnému zániku. S tímto názorem se žalovaný neztotožnil, biotop dle žalovaného může nadále prosperovat. Pouze v případě ropuchy obecné žalovaný vyhověl námitce původního žalobce ohledně neexistence tohoto druhu v předmětné lokalitě. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 35/2011-92, však žalovaný nepřistoupil ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznil, že na realizaci záměru původního žalobce nebyl shledán veřejný zájem, a proto nebylo přistoupeno k hodnocení naplnění ostatních podmínek pro udělení výjimky, tj. k hodnocení kvality biotopu, hodnocení vlivu zásahu apod. V odvolacím řízení žalovaný

posoudil původním žalobcem nově tvrzený veřejný zájem spočívající v souladu záměru s územním plánem, ani tento veřejný zájem však neshledal.

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s
§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

17. Ve věci proběhlo dne 7. 10. 2020 ústní jednání, při němž žalobci i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Právní zástupce žalobce b) přitom obsáhle citoval z písemných podání dosud zaslaných soudu. Mimo jiné tvrdil, že v napadeném rozhodnutí chybí posouzení veřejného zájmu na zastavitelnosti pozemků dle územního plánu a že žalovaný nedostatečně zkoumal žalobcem tvrzený veřejný zájem na uspokojování potřeb obyvatel. Žalovaný se nezabýval ani otázkou, zda není na místě výjimku udělit v zájmu ochrany přírody. Žalobci trvali na všech důkazních návrzích označených v písemných podáních zaslaných soudu. Dále žádali doplnit dokazování fotografiemi posuzované lokality a nově vydanou územně plánovací informací ze dne 20. 7. 2020 předloženými soudu krátkou cestou. Žalobce a) soudu dále předložil složku listin včetně analýzy výskytu modráška bahenního na území Liberecka. Také touto složkou navrhovali žalobci provést důkaz. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobci tvrdí, že rozhodnutí mělo být vydáno na projekt v zájmu zvláště chráněných druhů, objevuje se tento argument poprvé, ochrana zvláště chráněných druhů nebyla účelem záměru. Právní zástupce žalobce b) závěrem zdůraznil, že zapadla původní argumentace, že s ohledem na potvrzený výskyt zvláště chráněných druhů v roce 2016 a v polovině roku 2017 původní žalobce navrhoval určení kompenzačních opatření za účelem ochrany zvláště chráněných živočichů. Není možné postupovat tak, že se výjimka neudělí, pokud ji lze udělit za uložení příslušných opatření.

18. Obecný zákaz škodlivě zasahovat do vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů a do jejich biotopů obsahuje zákon o ochraně přírody a krajiny v § 49 a § 50. Výjimku je možno povolit podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to buď v zájmu ochrany přírody, nebo v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody. Jestliže se jedná o rostlinný či živočišný druh, který je předmětem ochrany podle práva Evropské unie, což je v daném případě u dvou druhů (čolek velký a modrásek bahenní) splněno, lze výjimku povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 zákona o ochraně přírody, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. Dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny lze výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí. Citovaná právní úprava týkající se druhů chráněných na evropské úrovni vychází ze směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“). Lze tedy shrnout, že správní orgány měly v řízení za úkol zkoumat

v řízení o povolení výjimky naplnění celkem čtyř podmínek: 1. existence naléhavých důvodů veřejného zájmu, 2. převaha tohoto veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, 3. neexistence jiného uspokojivého řešení a 4. dosažení či udržení příznivého stavu jednotlivých druhů z hlediska jejich ochrany.

19. Smyslem § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je dosažení vyšší úrovně ochrany a přísnějších kritérií pro budoucí zásahy do biotopů zvláště chráněných rostlin a živočichů (§ 48 až § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny), než je tomu u obecné druhové ochrany (§ 5 téhož zákona). Žadatel o výjimku podle § 56 bude úspěšný, jen pokud splní každou z tam uvedených podmínek. Logika § 56 velí v řízeních o povolení výjimky posuzovat žádost o výjimku v několika krocích. Pokud je již při zkoumání prvního či druhého kroku zřejmé, že žadatel nemůže uspět, protože na jeho straně není relevantní jiný veřejný zájem, respektive ten nepřevažuje nad zájmem na ochranu přírody, je nadbytečné, aby správní orgán hodnotil splnění dalších předpokladů pro udělení výjimky. Opačný výklad by byl v rozporu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení a procesní ekonomie (§ 6 odst. 1 správního řádu).
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, *„pokud by snad stěžovatel přezkoumatelným způsobem shledal, že na straně žalobkyně vůbec žádný konkurující veřejný zájem není, respektive že tento (existující) veřejný zájem zjevně nemůže převážet nad zájmem na ochranu přírody, další úvahy o vlivu záměru na jednotlivé zvláště chráněné živočichy by již vskutku byly nadbytečné.“*
21. Přesně o takový případ jde v posuzované věci, kdy správní orgány jasně zdůvodnily, proč mají za to, že na realizaci autobazaru na uvedených pozemcích žalobce žádný veřejný zájem není (viz str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 20 až 25 a 45 napadeného rozhodnutí). Tento závěr správních orgánů původní žalobce v žalobě navíc vůbec nezpochybnil. Pokud takovou námitku vznesl v jednom ze svých pozdějších písemných podání soudu či při ústním jednání před soudem, jedná se o námitku uplatněnou nad rámec formulace žalobních bodů, jíž se soud pro její opožděnost (§ 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.) zabývat nemůže. V takové situaci je pak ale skutečně nadbytečné posuzovat vliv záměru na jednotlivé zvláště chráněné živočichy. Převaha jiného zájmu nad zájmem ochrany přírody je totiž základní nepřekročitelnou podmínkou pro povolení výjimky. Proto ani případná dílčí procesní pochybení správního orgánu nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
22. K námitce, že žalovaný nezkoumal, zda výjimka neměla být udělena v zájmu ochrany přírody a krajiny, stačí konstatovat, že i tato námitka se objevila poprvé až při ústním jednání před soudem, v žalobě taková námitka ani náznakem vznesena nebyla.
23. Ze závěrečných návrhů je zřejmé, že žalobci jsou přesvědčeni, že jim výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny měla být udělena. Je zdůrazňováno, že si původní žalobce obstaral biologické hodnocení a navrhl kompenzační opatření, přesto výjimku nedostal. Podstatou žaloby je však snaha prokázat, že na posuzovaných pozemcích žádné zvláště chráněné druhy živočichů nejsou. Povolení výjimky ze zákazů vyplývajících z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů lze ale vydat pouze v těch případech,

kdy se uplatní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů podle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jinými slovy, zákazy uvedené v § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platí pouze tehdy, vyskytují-li se v daném území zvláště chránění živočichové. Není-li tomu tak, nepřichází v úvahu povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť by postrádalo účelu a smyslu. Ani pokud by tedy bylo prokázáno, že výskyt ani jednoho z posuzovaných druhů (tj. nejen ropuchy obecné) prokázán nebyl, nemělo by to vliv na výrok napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 35/2011-92, ale i žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 7 As 83/2017-47).

24. Pro úplnost soud připomíná, že předmět řízení o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je plně v dispozici žadatele, proto pokud by původní žalobce nechtěl v řízení pokračovat, nic mu nebránilo, vzít svou žádost o povolení výjimky zpět. Takto však původní žalobce nepostupoval.
25. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Rozsáhlé dokazování, jehož se žalobci při jednání před soudem domáhali, by šlo zcela nad rámec soudního přezkumu správních rozhodnutí, soud proto návrhům žalobců na doplnění dokazování nevyhověl. Soud současně dospěl k názoru, že pro posouzení důvodnosti žaloby nebylo dalšího dokazování třeba.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Liberec 7. října 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu